

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8755-8784/2543

นางอัจฉรา บุญศรี กับพวกโจทก์ บริษัทเงินทุน เฟิสท์ ซิตี้ อินเวสเมนต์ จำกัด (มหาชน) กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีการงบประมาณ พ.ศ.2502 มาตรา 4, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 4, พ.ร.บ.พนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ.2534 มาตรา 11, พ.ร.บ.วิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502 มาตรา 4, พ.ร.บ.พนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 4, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 13

ย่อ / หลักกฎหมาย

กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ซึ่งเป็นองค์กรของรัฐได้เข้าถือหุ้นในบริษัทจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นสถาบันการเงินและเป็นบริษัทมหาชน จำกัด เกินกว่าร้อยละ 50 ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2541 สถานภาพของจำเลยที่ 1 จึงเปลี่ยนมาเป็นรัฐวิสาหกิจตั้งแต่วันที่ดังกล่าวตาม พ.ร.บ.วิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502 มาตรา 4 ทั้ง พ.ร.บ. พนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 มาตรา 4 (2) ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น และ พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 4 (2) บัญญัติมิให้นำ พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานดังกล่าวมาใช้บังคับแก่รัฐวิสาหกิจ จึงไม่อาจนำ มาตรา 13 ของ พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาใช้บังคับนับแต่จำเลยที่ 1 เปลี่ยนเป็นรัฐวิสาหกิจ จำเลยที่ 1 ไม่ต้องรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ที่โจทก์มีต่อจำเลยที่ 1 ก่อนจะเปลี่ยนเป็นรัฐวิสาหกิจ โดยไม่ต้องรับสิทธิของโจทก์ ที่จะได้รับค่าชดเชยตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 สิทธิของโจทก์จะได้รับค่าชดเชยเพียงใดต้องเป็นไปตาม พ.ร.บ. รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 และระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2534 ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 เคยจัดสิทธิประโยชน์ไว้สูงกว่าระเบียบดังกล่าว โจทก์ถูกเลิกจ้างหลังจากจำเลยที่ 1 เปลี่ยนเป็นรัฐวิสาหกิจแล้ว จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติ และระเบียบ ดังกล่าว ข้อ 45 เมื่อโจทก์รับค่าชดเชยตาม ข้อ 45 ไปครบถ้วนแล้ว จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยที่เพิ่มขึ้นตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 อีกคดีทั้งสามสืบสำนวน ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกัน โดยให้เรียกโจทก์ว่าโจทก์ที่ 1 ถึงโจทก์ที่ 30 ตามลำดับ โจทก์ทั้งสามสืบสำนวนฟ้อง ขอให้บังคับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันจ่ายค่าชดเชยตามฟ้องของโจทก์แต่ละคนพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ

คำพิพากษา

15 ต่อปี นับแต่วันที่โจทก์แต่ละคนขอมาตามฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสามสืบ จำเลยทั้งสองทั้งสามสืบสำนวนให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์ทั้งสามสืบอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ที่โจทก์ทั้งสามสืบอุทธรณ์ว่า กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินเข้าถือหุ้นในจำเลยที่ 1 เกินร้อยละ 50 จำเลยที่ 1 จึงเปลี่ยนสถานภาพเป็นรัฐวิสาหกิจ และจำเลยที่ 1 ต้องรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ที่โจทก์ทั้งสามสืบมีอยู่ต่อจำเลยที่ 1 ในขณะเป็นบริษัทเอกชนตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 13 โจทก์ทั้งสามสืบจึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามมาตรา 118 ของพระราชบัญญัติดังกล่าว นั้น เห็นว่า กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ซึ่งเป็นองค์กรของรัฐเข้าถือหุ้นในจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นสถาบันการเงินและเป็นบริษัทมหาชน จำกัด เกินกว่าร้อยละ 50 ตั้งแต่วันที่ 1

กันยายน 2541 สถานภาพของจำเลยที่ 1 จึงเปลี่ยนจากการเป็นบริษัทมหาชนจำกัด มาเป็นรัฐวิสาหกิจ ตั้งแต่วันดังกล่าวตาม พ.ร.บ. วิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502 มาตรา 4 พ.ร.บ. พนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 มาตรา 4 (2) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น และ พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 4 (2) ยังบัญญัติมิให้นำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานดังกล่าวมาใช้บังคับแก่รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ จึงไม่อาจนำมาตรา 13 ของ พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาใช้บังคับนับแต่จำเลยที่ 1 ได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นรัฐวิสาหกิจ จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ที่โจทก์ทั้งสามสืบมีต่อจำเลยที่ 1 ก่อนจำเลยที่ 1 จะเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นรัฐวิสาหกิจ กล่าวคือ จำเลยที่ 1 ไม่ต้องรับไปซึ่งสิทธิของโจทก์ทั้งสามสืบที่จะได้รับค่าชดเชยตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 กรณีหากถูกเลิกจ้างในขณะจำเลยที่ 1 ยังมีสถานภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัด ดังนั้น สิทธิของโจทก์ทั้งสามสืบที่จะได้รับค่าชดเชยเพียงใดต้องเป็นไปตาม พ.ร.บ. พนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 และระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2534 ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้เคยจัดสิทธิประโยชน์ให้แก่พนักงานสูงกว่าสิทธิประโยชน์ตามระเบียบดังกล่าว โจทก์ทั้งสามสืบถูกเลิกจ้างหลังจากจำเลยที่ 1 เปลี่ยนสถานภาพมาเป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายแล้ว จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามที่พระราชบัญญัติและระเบียบดังกล่าว ข้อ 45 กำหนดและเมื่อปรากฏว่าโจทก์ทั้งสามสืบได้รับค่าชดเชยตามข้อ 45 ไปครบถ้วนแล้ว จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยที่เพิ่มขึ้นตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ได้อีก พิพากษายืน.

องค์คณะ

มงคล คุปต์กาญจนากุล · กมล เพียรพิทักษ์ · จรัส พวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8755-8784/2543>